

POSTANOWIENIE

1 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 1 marca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Banku w J.

przeciwko Z. J.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Z. J.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z 24 sierpnia 2022 r., I AGa 4/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 5400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia odpisu postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżący przedstawione wątpliwości ujął w pytaniach: „czy art. 77 u.k.w.h. uprawnia wierzyciela hipotecznego do żądania zasądzenia na jego rzecz przedawnionej wierzytelności zabezpieczonej hipoteką z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do nieruchomości obciążonej, czy dotyczy on jedynie uprawnienia wierzyciela do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej na etapie postępowania egzekucyjnego, co stanowiłoby rozszerzenie uprawnienia określonego w art. 1036 § 1 pkt 3 k.p.c do wierzytelności przedawnionych ; innymi słowy mówiąc czy w „uprawnieniu do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej” pomimo przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, o którym mowa w art. 77 u.k.w.h. mieści się możliwość dochodzenia wierzytelności przed sądem w sytuacji, gdy warunkiem powództwa o jej zasądzenie jest istnienie zaskarżalnej wierzytelności, a w przypadku jej przedawnienia wierzyciel takową nie

dysponuje?; czy pomimo pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości przez Sąd, który dotyczył odpowiedzialności osobistej oraz rzeczowej dłużnika względem wierzyciela, na skutek przedawnienia wierzytelności (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.), dopuszczalne jest powtórne wystąpienie przez wierzyciela z powództwem o zasądzenie przedawnionej wierzytelności na podstawie art. 77 u.k.w.h. z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do nieruchomości obciążonej i czy takie działanie - pomijając wcześniejszy prawomocny wyrok jaki zapadł w wyniku powództwa opozycyjnego dłużnika - jest dopuszczalne w świetle art. 365 § 1 k.p.c. ?”.

Przedstawione przez skarżącego kwestie nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen dotyczących tych problemów oraz na to, że przepisy ich dotyczące nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ. i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04 - nie publ.).

Ubocznie należ wskazać, że art. 77 u.k.w.h. reguluje wyłącznie skutki przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką dla odpowiedzialności właściciela przedmiotu hipoteki wobec wierzyciela przedawnionej wierzytelności. Skutki te polegają na tym, że właściciel przedmiotu hipoteki nie może podnieść wobec wierzyciela hipotecznego zarzutu przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, z wyjątkiem sytuacji, gdy wierzyciel dochodzi roszczeń o świadczenia uboczne, np. odsetek. W świetle art. 77 u.k.w.h., dla odpowiedzialności właściciela przedmiotu hipoteki względem wierzyciela hipotecznego decydujące jest to, czy wierzytelność zabezpieczona hipoteką uległa przedawnieniu w relacji między tym wierzycielem a jego dłużnikiem osobistym. Prowadzi to do wniosku, że właściciel przedmiotu hipoteki jest narażony na skuteczne dochodzenie od niego zapłaty w celu zaspokojenia wierzytelności

zabezpieczonej hipoteką, choćby wierzytelność uległa przedawnieniu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 września 2019 r., V CSK 267/18, nie publ.).

Mając powyższe na uwadze nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

(r.g.)